

Stefan Michał Żarów

Poeta, animator kultury, publicysta, eseista i krytyk literacki. Wiceprezes Mieleckiego Towarzystwa Literackiego. Członek Związku Literatów Polskich, Regionalnego Stowarzyszenia Twórców Kultury i Rzeszowskiego Towarzystwa Muzycznego. Autor dziesięciu książek, głównie poetyckich.

Przez cząstkę pamięci

śp. Staszкови Nyczajowi

poeta emanujący wyobraźnią mikroświata
codziennego rozpoczynania
nieustrudzonego wędrowiec
nieustannej kreacji
podróżujący Karetą Mędrca
złoty wersów
wypełnienie przygodnych pejzaży
z plecakiem wierszy
soczysty kreator nowych krain
na ramionach przyobiecanej Ziemi Spełnienia
oślniony napotkanym rozmówcą
tchnieniem piękna
światło widnokręgów
sen białej mgły
pomieszkujący po drugiej stronie obłoków

Miriam

Pamięci Wojciecha Kilara

Ta miłość z ogrodów codziennych
Wygląda
przechadza się Bernardyńską
przy studni na rozdrożu
Przysiada

Ta miłość Ciemnooka
W odbiciu witryn butików

Ta miłość to Grunwaldzka
codzienna porcja przeżyć
Muśnięcie promieni
Wiedza dojrzałego drzewa
ospała Sowa
Gwarna w wieczornych uściskach

Ta miłość Poplątana
Wzajemnością uczuć
Angelus
biegnącego chłopca
Zapamiętane nuty
Modlitwa
Partytura niezwykłego życia

Chciałbym spotkać Ciemnooką
niezwykłego Mistrza...

Marek Petrykowski

Poeta, ur. w 1965 roku w Krośnie, gdzie mieszka i pracuje. Laureat wielu konkursów ogólnokrajowych i międzynarodowych. Autor tomików *Cytrynowo* (2012), *Muzeum Złotych Rybek* (2015), *Iluminacje* (2017), *Fort Femina* (Krosno 2021); nagrodzony Złotym Piórem za rok 2021. Jest członkiem Związku Literatów Polskich, wiceprezesem zarządu oddziału rzeszowskiego. Członek krakowskiego Stowarzyszenia Twórczego Artystyczno-Literackiego „STAL” oraz Klubu Literackiego przy Regionalnym Centrum Kultur Pogranicza w Krośnie. Jego wiersze tłumaczone były na język słowacki, ukraiński, łemkowski i drukowane w pokonkursowych almanachach w Polsce i za granicą. Potem wracają do domów na smycz. W jacuzzi myją krocze, rozluźniają uścisk.

Fort Femina

Są domy, gdzie kobiety długo myją ciała.
Nikt nie pyta, dlaczego i po co wsuwają palce do pochwy,
dotykają każdego członka.
Kobiety te chodzą w butach wysokich do kolan,
trzymają w rękach pejce i wszystko im jedno,
czyje kaleczą ciało.
Noszą skóry zdarte ze zwierząt, palcami wyczuwają
wibracje fragmentów Ziemi, kontynenty,
czerwone samochody, monstrialne dilda.
Chodzą na spacer alejami, pędzą po autostradach,
uśmiechają się do byle jakich prezydentów i listonoszy,
w galeriach sztuki cmią guluazy.
Potem wracają do domów na smycz.
W jacuzzi myją krocze, rozluźniają uścisk.

Rozjazydy

Elżbiecie Bajer

Jest we mnie kolor szminki z filizanek,
kiedy porcelana była wszystkim, co nas łączyło.
Jest pamięć, która sięga głębiej do dłoni i warg.
Byliśmy wtedy zapachem popołudniowego
espresso,
peronem, na który wjechał pociąg.
Uczyłem się czekać na torach rozgrzanych
ciężarem lokomotyw aż do dnia, kiedy
odnalazłem twoje oczy w rozchylonych
semaforach.

adagio

chciałbym się tobą nasycić w zamglonej ciszy
jeszcze ciszej przenikać przez ściany
mógłbym wtedy twoje włosy zamienić
w wodospad i płynąć

marginalia

wybrałaś mnie bo nie byłam
odporny na smutek
w mojej dłoni rodziły się
nieziszczalne wróżby

byliśmy głodnymi zwierzętami
biegnącymi w nieokreślony błękit
czekając na wniebowzięcie
rozkosz i odpuszczenie
ziemskich doznań

Porto

mogliśmy tańczyć
w deszczu spadających gwiazd
tylko niebo takie czarne
jak dno węglarki

zanim rozproszy się noc
przejdźmy przez bramy miasta
do ciepłej kawiarenki
na lampkę wina
niebawem uchylą się
kurtyna wschodzącego świtu

wracam

twój głos ciepły i jasny
niekiedy był uśmiechem
niekiedy surowym napomnieniem
wołaniem z oddali

słyszałem wiatr
tłukący się po oknach
bez sensu
hałaśliwie bezwładny i bezsilny

nie znalazłaś mnie w Paryżu
wtedy tak bardzo chciałem
zasmucony
wyjść z domu do zwyczajnego życia

przecież czekałaś

Zbigniew Michalski

Poeta, członek ZLP, aforysta, redaktor pism literackich i animator kultury. Współtworzył mieleckie środowisko literackie. Długoletni prezes Grupy Literackiej „Słowo”, od marca 2017 r. prezes Mieleckiego Towarzystwa Literackiego. Wydał dziewięć tomików poezji, w tym najnowszy *Klangor złotych myśli dwa* (2021).

Amulet na całą wieczność

pójdę już sobie
jeszcze tylko posłucham nocą
nowej symfonii deszczu
przynoszącej oddech ziemi

pójdę już sobie
jeszcze tylko obejrzę za dnia
radosny taniec ptaków
szczęśliwszych niż cały świat

pójdę już sobie
jeszcze się tylko zatroszczę
o spokojny sen wnuczek
aby anioły czuwały nad nimi

pójdę już sobie
jeszcze tylko zabiorę ze sobą
ostatni promyk słońca
amulet na całą wieczność

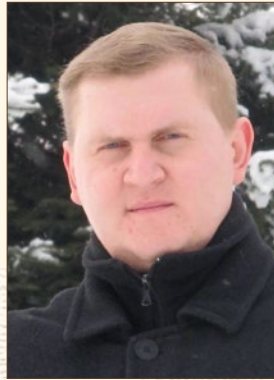
Klangor złotych myśli

lubię stwarzać nieznanne światy
na tysiące sposobów
poznawać co dnia nieodkryte ścieżki
choć nie znalazłem dotąd rajów
wśród gmatwaniny dróg

penetruję ich zakamarki
by odkryć praktyczne sugestie
spotkać się twarzą w twarz
z aniołem o fizjonomii bogini
który puści do mnie oko
przysłoni wyborynym humorem
obraz beznadziejnego świata
abym widział
dalej niż kiedykolwiek przedtem
słyszał lepiej od motyla barciaka
podziwiał wstające zorze
rozumiał porywczą naturę wiatru
i każdy wers słonecznego języka

rozanielony jak nigdy przedtem
odczytywał telepatycznie
klangor złotych myśli

Jacek Świerk

Urodzony w 1981 r. Wydał książki poetyckie *Relacje na nieżywo* (2017) i *Złoże boleści. Poemat dywersyjny* (2019). Wiersze publikował w czasopiśmie, m.in.: „Fraza”, „Wyspa”, „Pogranicza”, „Odra”, „Szafa”, „Krytyka Literacka”, także w naszym „Wersie”. Mieszka na Podkarpaciu w Bliznem.

Uśmierciny

Radość wydłubana z orzeszka
w sam raz na tort
z okazji pierwszej rocznicy śmierci.

Zbawieni wystrzelą z gardełek
serdeczny wykrzyknik:

Niespodzianka!

Minie 100 tysięcy ziemskich lat
na czułościach
i na otwieraniu podarków.

Będą brzmieć, jak świetny dowcip,
epidemie, nowotwory,
sierocińce, łagry i obozy,
ludzie wyjący w płonącej stodole,
reżimy, rzezie, kataklizmy, klęski głodu...

Odgłosy z tej imprezy
to podobno niezbędny składnik
mąk piekielnych.

Wyłącznie obsługa tego przyjęcia
z pięknego przejęcia
przemycia radość w tabletkach dla
kosmonautów

i przerzuca przeklętych
za mury Hadesu, do tajnych skrytek,
u dobrych niebian, po
rajskiej stronie.

UFO

Po każdej wiosce globalnej
pałęta się jakiś wariat. Właśnie
wszedł do szafy zwierzeń jeden taki
po to, by miejscowych uwolnić
od drwin. Dlatego założył kitel i stetoskop
i ze współczuciem
odgoni muchę
i popuka się trzy razy w czoło,
żeby miejscowi mogli,
ławka za ławką, pchać się gęsiego
po Niebo, i z dłonią na sercu,
i po przykleknięciu, komunikować

się z UFO.

Dominika Wilk

Absolwentka Uniwersytetu Rzeszowskiego. Utwory publikowała w almanachach: *Dziki Teksas* (2013), *Dokąd płyniemy sterniku?* (2014), *Struny serca* (2016), a także w kilku czasopiśmie literackich. Autorka folderu poetyckiego *Czuwanie* (2017).

***

Latarnie, dna butelek i drobne –
Nocna przechadzka
Dźwięki miasta po przebudzonym
Spoczynku jak bilet
Do filharmonii i miejsce w teatrze
Tak – to jest odgrywanie
Wariacji, przenikanie domysłów

Zrzucanie kapci, odstawienie
Pilota, rozdmuchanie
Fałszywych przemysłów, ścian
Bez wyrazu, stanów
Bez wyjścia i czegoś
O czym pisał Hugo

Ukryte powieki bez kilku dni
Zamglone przez zimne szkła
I owady unoszące się przy świetle

Gdybym kiedyś mogła zgarnąć
Sześć liczb i wypłatę
Wziąłabym ławkę i Wisłok pod pachę
Jeszcze wdychać ciemne lokale
W centrum i zwiedzać sklepowe półki

Nocą, już gdzieś parę godzin później
Można wracać do domu
Już się zrobiło jasno, chłód
Ubiera ciszę, za wcześniej
Na śniadanie

Mała piosenka o różnych dźwiękach codzienności

chodź
spłucz wodą odór codzienności
mokra skarpetki rzuć koło pralki
odcedź ziemniaki
zjedz mięso
mięso bez oddechu
bez głosu
bez zmartwychwstania

chodź
z mokrą podłogą obcuj pantoflami
zbieraj w kieszenie
drobne na masło
popatrz przez okno
zastukaj w okno
wywietrz przez okno
wyrzuć przez okno
siebie ślinę sąsiadów